

Rukous kantaa, rukous kannattaa

Tämän kevään kinkereiden aihe on ollut rukous.

Kinkereillä on ollut paljon hyvää puhetta rukouksesta, siitä miten varhaisimmat muistot lapsuuden iltarukouksesta kantavat aina tähän päivään asti. Kotona on opetettu turvautumaan rukoukseen. Miten arvokas pääoma onkaan kotoa opittu rukous. Saimme yhdessä kinkeriväen kanssa todeta, että rukous antaa rauhan sydämeen ja rukoileminen poistaa pelkoa.

Miten sinä rukoilet?

Rukous on myös hyvin henkilökohtainen asia. Siinä olen Jumalani edessä sellaisena kuin olen, kipuinen ja murheineni.

Rukous on yhteyttä ja läheisyyttä Jumalan kanssa. Rukous on puhetta ääneen tai hiljaista sydämen puhetta Jumalan kanssa. On merkityksellistä tietää, että Jumala on kiinnostunut meistä ja meidän elämästämme. Ei tarvitse odottaa suurta asiaa tai toivetta, Jumalaa voi lähestyä rukouksessa ihan pienissä arkisissakin asioissa.

Joskus tuntuu, että ei osaa rukoilla, että ei löydy sanoja rukoukseen. Silloin voi rukoilla Jeesuksen meille opettaman Isä meidän rukouksen. Isä meidän rukouksesta Luther opettaa seuraavaa: ”Siinä on kaikki synninpäästöt, kaikki hyöty, kaikki siunaukset ja kaikki mitä ihminen ruumiin tai sielun puolesta tarvitsee maan päällä ja taivaassa.”

Paastonaikaan laskeutuessa on hyvä antaa enemmän aikaa rukoukselle, Luojan kasvojen eteen asettumiselle rukouksessa ja siinä hiljentymiselle.

”Jos rukoillut en vuosikymmeniin, nyt tuntuu, että voisin tehdä niin.”

”Suo yhteys toiseen ihmiseen ja rauha sydämeen”, kuiskaan tyhjään huoneeseen.

Ja vaikei taivasiin se nousiskaan, kun hiljaisuuteen kuiskata sen saan,

on niin kuin jotain todeksi jo siitä tullut ois

ja taakastani puolet viety pois,

taakasta jo puolet viety pois.” (virsi 915)

Sirkku Pelkonen

vt. kappalainen

Orimattilan seurakunta